

מהר, תפוס והחזק

טירול איטלקי

היה פעם אבא זקן שדיבר אל בנו הצעיר לפני מותו "יורגן, אני יוצא עכשיו לחיי נצח ואינני יכול להשאיר לך כלום מלבד שלושה כלבים שם במלונה. הם ישרתו אתך בנאמנות ואם תהיה ישר ואמיץ, תגיע פעם לאושרך." באומרו מילים אלה עצם האב את עיניו ולא פתח אותם יותר. אחרי יום באו הקברנים ולקחו את גוויתו של אבא. אחריהם באו אנשים אחרים ויורגן נאלץ לעזוב את ביתו. הוא לקח מקל של אביו, כיכר לחם ואת שלושת הכלבים ויצא לדרך. הכלבים נקראו בשמות מוזרים:

מהר, תפוס והחזק וכאלה גם היו. הראשון היה מהיר כמו רוח, שני העז להתנפל על חיות החזקות ביותר והשלישי היה חזק כך שלא ניתן היה להשתחרר מאחיזתו. יורגן הלך עם הכלבים האלה וביקש לחם נדבה או ניסה לעזור, תמורת שכר זעום, בקציר תבואה או עבודת שדה אחרת. כך הוא הגיע גם עד עיר גדולה, שם ראה מגדלים יפים ובתי מידות. כשנכנס ראה כי הבתים ומגדלים מכוסים בשחור והעיר נתונה בשקט מוזר. הכל נראה עזוב וכמו מת, שום עגלה לא נסעה בכביש, שום נפח לא הכה בקורנסו, שום נפש לא נראתה ברחובות. באחד הכיכרות ראה נערה לבושה בשחור ששאה מים מבאר. היא סיפרה לו שבקרבת העיר חי דרקון איום, ששולט בכל הסביבה ומדי יום טורף שתי בתולות שלמות, על עורן ושערותיהן. כל בוקר מטילים פור והנערות שעליהן הפור נופל נמסרות למפלצת האיומה. היום נפל הגורל על בת המלך היפה, ולכן כל העיר מתאבלת. המלך חסר אונים, אבל הבטיח שמי שיציל את בתו מהדרקון יקבל אותה לאישה יחד עם

כל הממלכה. אלא שאיש לא מעז להתמודד עם הדרקון כי יודעים שמאבק אתו הוא מוות בטוח. היא הסבירה לו גם שאת הדרקון חייבים להאכיל בחצות היום, כבר בשעה הקרובה. ואמנם יורגן שמע כבר תקיעת שופרות ולכיכר הגיע קרון רתום לשישה סוסים לבושים שחור. הקרון נעצר במרכז וכרוז הודיע "בשם המלך, מי שיציל את בתו היפה מהדרקון יהיה לחתן של המלך והיורש שלו." יורגן ראה את הבת היפה היושבת בעגלה ולבו נכמר. הוא הרגיש שאם ייתן לדרקון לטרוף את הנערה היפה, לא יוכל יותר לחיות בעצמו. לכן ניגש לכרוז ואמר "אם אמת דיברת, אני אנסה להתמודד עם הדרקון." הנסיכה, ששמעה את דבריו, הביטה עליו בעיניה הכחולות וחייכה כה יפה אליו שלבו התחיל לדפוק בחוזקה. הובילו אותו למלך הזקן. כאשר המלך שמע את דבריו של יורגן חיבק אותו בבכי ונתן לו את ברכתו. ואז נאלץ יורגן לצאת אל הדרקון שנהג לאכול כל יום בשעת הצהריים בדיוק. יורגן יצא עם שלושת הכלבים, מהר, תפוס והחזק

והלך כרבע שעה צפונה עד שהגיע לקרבת המאורה של הדרקון. כשרק התקרב לשם הדרקון יצא מהמאורה כדי לקבל את מנתו. כשיורגן רק ראה אותו קרא לכלבו האחד "מהר!" והכלב רץ מהר כמו רוח אל המפלץ. הדרקון שציפה לנערות ולא לכלב גדול ותוקף נבהל ונרתע. מיד קרא יורגן לכלבו השני "תפוס!" וזה התנפל על הדרקון בעוצמה שבה המפלץ לא יכול היה לעמוד ונעצר בלי לזוז. אזי קרא יורגן "החזק!" והכלב השלישי נעץ את שיניו בקשקשים של הדרקון, שנשברו כמו זכוכית. המפלץ לא יכול היה להתגונן יותר ותוך זמן קצר הוציא את נשמתו. יורגן חתך את לשונו הארוכה והביא אותה כסימן למלך המתאבל. כשהמלך ראה את הלשון נפל על צווארו של יורגן, חיבק ונישק אותו וציווה מיד להכין לו בגדים מפוארים. בינתיים גם הנסיכה פשטה את בגדי האבל השחורים שלה והמלך אמר "אחרי שנתת לי את הכל, גם אני נותן לך את הכל." הוא שם את ידיהם של יורגן ושל

הנסיכה זו בזו ובירך אותם.
מיד הוציאו תושבי העיר את כלי הנגינה שלהם,
נשמעה מוסיקה עליזה והזוג הצעיר הביט זה לזה
בעיניים ולא יכלו לנתק את מבטיהם.
בערב נערכה החתונה וכמובן גם הכלבים קיבלו אוכל
חגיגי, כפי שעוד לא אכלו מעולם.
יורגן חי עוד שנים רבות עם אישתו הנסיכה באושר
ועושר, ואחרי מותו של מלך האב נמשח למלך ושלט
עוד שנים רבות.
שלושת הכלבים שמרו ליד כיסאו ביום ובלילה.